

Hasła:

Prorokowanie (przemawianie dla Pana
i wpowiadanie Go w siebie nawzajem)
na spotkaniach kościoła
wypełnia największe proroctwo zawarte w Biblii,
którym jest zbudowanie kościoła
(w jedności, jako bardzo wielkiego wojska).

Wieczny zamysł Boga polega na uzyskaniu budowli,
która jest zespoleniem Jego samego z wybranym ludem;
wszystko, co Bóg robi
wśród swego ludu i wśród narodów na ziemi
służy Jego budowli.

Chrystus jest zarówno Tym,
który buduje kościół, dom Boży, jak i pierwiastkiem,
z którego budowany jest kościół;
aby powstała Boża budowla,
potrzebne jest człowieczeństwo Jezusa.

Chwała to wyraz Boga,
a budowla — zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga;
Boża chwała i budowla idą ze sobą w parze,
ponieważ kościół, będący Bożą budowlą,
jest zbiorowym wyrazem Boga.

Poselstwo siódme

Krzyż — centrum wszechświata

Wersety biblijne: Ez 43:13–18; Rz 6:6; Ga 2:20; 6:14; Kol 1:20; 2:14–15.

- I. W świetle relacji zawartej w Księdze Ezechiela ołtarz stanowi centrum kompleksu świątynnego, centrum terenu świątyni (43:13–18):**
- A. Ołtarz stanowi centrum nie tylko wewnętrznego dziedzińca, lecz także całego terenu świątyni.
  - B. Ołtarz, oznaczający krzyż, stanowi w rzeczywistości centrum wszechświata:
    - 1. Ołtarz stanowi centrum kompleksu świątynnego, kompleks świątynny stanowi centrum Jerozolimy, Jerozolima — centrum dobrej ziemi, dobra ziemia — centrum zamieszkałej ziemi, a ziemia — centrum wszechświata (jeśli chodzi o więź Boga z człowiekiem); ołtarz zatem stanowi centrum wszechświata.
    - 2. Ponieważ ołtarz oznacza krzyż, stanowi on centrum wszechświata.
    - 3. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu nie była zaledwie śmiercią jednej osoby; to była wszechzawierająca śmierć, która włączała Boga, człowieka i wszystkie stworzenia (Rz 6:6; Kol 1:20; Hbr 2:14).
- II. Zasada krzyża polega na tym, że przez niego całemu staremu stworzeniu i wszystkiemu, co się z nami wiąże, położono kres, uśmiercono to (Kol 1:20; 2:14–15; Rz 6:6; 2 Kor 5:21; 1 P 2:24; Ga 2:20; Hbr 2:14; J 12:31; Ga 6:14; Ef 2:14–16).**
- III. Ukrzyżowany Chrystus był jedynym tematem, centrum, treścią i substancją posługi apostołów (1 Kor 2:2):**
- A. Śmierć Chrystusa stała się Bożą mocą i usunęła wszelkie problemy istniejące we wszechświecie; ukrzyżowany Chrystus zatem jest Bożą mocą i kładzie kres wszystkiemu, co negatywne, oraz realizuje Jego plan (1:23–24):
    - 1. Sposobem, w jaki ludzie rozwiązują problemy, są negocjacje, natomiast Boży sposób polega na położeniu kresu; najlepszym sposobem na rozwiązanie problemów istniejących między ludźmi jest położenie kresu każdemu, kogo one dotyczą (Ga 2:20; por. 1 Kor 6:7–8).

2. Ukrzyżowanie Chrystusa zmusiło do milczenia cały wszechświat i uprościło niezwykle skomplikowaną sytuację, jaka panowała we wszechświecie (por. 2 Kor 11:2–3).
- B. Gdy doświadczamy ukrzyżowanego Chrystusa, wówczas wszystkiemu, czym jesteśmy, wszystkiemu, co mamy i co możemy uczynić, całkowicie położony zostaje kres, przez nas zaś Jego życie zmartwychwstania udzielane jest innym (J 12:24–26; 2 Kor 4:10–12).

IV. W swojej ekonomii Bóg daje nam jedną osobę, Chrystusa, i jeden sposób – krzyż (1 Kor 2:2; Flp 2:5–11; Ga 6:14):

- A. Osoba ta, Chrystus, stanowi centrum Bożej ekonomii, a sposób, krzyż – centrum Bożych rządów (1 Kor 2:2; 1:17–18, 23; Ga 6:14):
1. Bóg rządzi wszystkim przez krzyż i rozprawia się ze wszystkim przez krzyż (Kol 1:20; 2:14–15).
  2. Przez krzyż Bóg rozprawił się ze wszystkim, co negatywne w tym wszechświecie, i nadal rządzi wszystkim przez krzyż (Ef 2:14–16).
  3. W życiu kościoła Chrystus musi być wszystkim i we wszystkich; wszystko, co nie jest Chrystusem, musi pójść na krzyż (Kol 1:18; 3:10–11).
  4. Przez krzyż musimy stać się niczym, nie mieć niczego i nic nie móc uczynić; w przeciwnym razie to, czym jesteśmy, co mamy i co możemy uczynić, będzie zastępować nam Chrystusa (1 Kor 1:17–18, 23).
- B. W Liście do Kolosan widzimy wyraźną wizję krzyża, który jest sposobem, w jaki Bóg zarządza (1:20–22; 2:11–15):
1. „Przez Niego pojednać z sobą wszystko, uczyniwszy pokój przez krew Jego krzyża – przez Niego, czy to, co na ziemi, czy to, co w niebiosach” (1:20):
    - a. To, że Bóg pojednał z sobą wszystko, oznacza, iż uczynił On pokój pomiędzy sobą samym a wszystkimi rzeczami; dokonało się to przez krew Chrystusowego krzyża.
    - b. Ponieważ byliśmy grzesznikami, potrzebowaliśmy odkupienia, a ponieważ byliśmy też Bożymi wrogami, potrzebowaliśmy pojednania (w. 14, 21–22).

2. „Wymazawszy przeciwny nam zapis w rozporządzeniach, który był przeciwko nam; i usunął go z drogi, przybijając go do krzyża” (2:14):
  - a. Rozporządzenia odnoszą się do rozporządzeń prawa obywatelskiego z jego rytuałami, które są formami czy też sposobami życia i oddawania Bogu czci (Ef 2:15).
  - b. Przybicie zapisu do krzyża oznacza, iż zostało zniesione prawo przykazań zawarte w rozporządzeniach.
- C. „Zrzucając z siebie zwierzchności i władze, wystawił je otwarcie na pokaz, triumfując w nim nad nimi” (Kol 2:15):
  1. Werset ten przedstawia walkę, która odbyła się w chwili ukrzyżowania Chrystusa:
    - a. Na krzyżu uwidoczniły się działania, w które zaangażowani byli: Chrystus, Bóg oraz niegodziwe anielskie zwierzchności i władze; krzyż stał się zatem wiecznym, centralnym i jedynym Bożym sposobem (w. 14–15).
    - b. Jednocześnie niegodziwe zwierzchności i władze były zajęte szkodzeniem dzieła Boga i Chrystusa, napierając na Niego; na krzyżu w związku z tym wrzała wojna.
  2. Bóg na krzyżu otwarcie wystawił na pokaz niegodziwe anielskie zwierzchności i władze i zatriumfował w nim nad nimi, i okrył je wstydem (w. 15).

V. W Ewangelii według Mateusza 27:51–53 widzimy wynik ukrzyżowania Chrystusa:

- A. „Zasłona świątyni rozdarła się na dwoje z góry na dół” (w. 51a); oznacza to, że usunięto oddzielenie, jakie istniało pomiędzy Bogiem a człowiekiem, ponieważ ukrzyżowano ciało grzechu, które wziął na siebie Chrystus.
- B. „Ziemia zatrzęsa się” (w. 51b); oznacza to, że zatrzęsa się podstawa buntu szatana.
- C. „Skały [się] rozłupały” (w. 51c); oznacza to, że runęły warownie ziemskiego królestwa szatana.
- D. „Grobowce otworzyły się” (w. 52a); oznacza to, że Chrystus podbił i poskromił moc śmierci i Hadesu.
- E. „Wiele ciał świętych, którzy zasnęli, zostało wzbudzonych” (w. 52b); oznacza to oswobadzającą moc śmierci Chrystusa.

VI. W Ewangelii według Jana widzimy aspekt Chrystusowego ukrzyżowania związany z uwolnieniem życia (19:34, 36; 12:24):

- A. Woda, która wypłynęła z przebitego boku Pana, służy udzieleniu życia, rozprawieniu się ze śmiercią i utworzeniu kościoła (19:34; 3:14–15; Ef 5:29–30).
- B. Pan Jezus, ziarno pszenicy, wpadł w ziemię i umarł, żeby zrodzić wiele ziaren dla kościoła (J 12:24).
- C. Kość to symbol Pańskiego życia zmartwychwstania, którego nic nie może złamać; to z tego życia kościół zostaje utworzony i jest budowany (19:36).

VII. Krzyż prowadzi nas do Ciała Chrystusa (1 Kor 1:18; 12:12–13, 27):

- A. Krzyż działa w sferze Ciała (Rz 6:6; 8:13; 12:4–5):
  - 1. Dzieło krzyża sięga tak daleko jak Ciała Chrystusa i Ciała Chrystusa je wieńczy (1 Kor 1:18, 23; 2:1–2; 12:12–27).
  - 2. Dzieło krzyża nie tylko wprowadza nas w Ciało, lecz Ciało staje się także sferą, w której działa krzyż (Kol 1:20; 3:15).
- B. W Ciele Chrystusa nie możemy pójść naprzód bez krzyża (Ef 2:16):
  - 1. Krzyż usunie naturalne życie, naszą własną aktywność i niewspółmierny wzrost (Mt 16:24–26).
  - 2. Życie i praca w Ciele wymagają radykalnego rozprawienia się z ciałem, a to z kolei wymaga głębokiego poznania krzyża Chrystusa (Ga 5:24).
  - 3. Ograniczanie ze strony Ciała odbierze nam swobodę i doprowadzi do krzyża (Rz 12:3; 2 Kor 10:13–15; Ef 4:7, 16).
  - 4. Bóg wychowuje nas po to, by przygotować nas dla Ciała; całe Jego dzieło w nas to proces eliminowania, który ma na celu to, byśmy stali się funkcjonującymi członkami Ciała (Rz 6:6; 8:13; 12:4–8).
  - 5. Jeśli krzyż rozprawi się z naszym naturalnym życiem, a my poddamy się zwierzchnictwu Chrystusa jako Głowy oraz będziemy prowadzili życie Ciała, doznamy namaszczenia Ducha i będziemy radowali się społecznością Ciała (Kol 1:18; 1 Kor 10:16).

VIII. Wprawdzie w swoim chrześcijańskim życiu wszędzie napotykamy krzyż, jednak doświadczamy go w szczególny sposób wtedy,

gdy przychodzimy do ołtarza stojącego w centrum Bożej budowli (Ez 43:13–18):

- A. Przyjść do ołtarza, który stoi w centrum, to zdać sobie sprawę, że wszystkiemu, czym jesteśmy i co mamy, położony został kres na krzyżu (Rz 6:6).
- B. W społeczności, jaką mamy z Panem, dochodzimy do momentu, kiedy w szczególny sposób dotykamy krzyża i mamy poczucie, że Bóg nie pozwala nam już dłużej żyć w naturalnym człowieku (Ga 2:20).
- C. Gdy będziemy przechodzili przez krzyż, Bóg rozprawi się z naszym upadłym ciałem, starym stworzeniem, „ja” i naturalnym człowiekiem (6:14).
- D. Na tym polega doświadczanie krzyża – centrum wszechświata (Mt 16:24).

Poselstwo ósme

Mierzeni za pomocą Bożej budowli

Wersety biblijne: Ez 43:10–12; Mt 16:18; Ef 2:21; 1 Tm 3:15; 1 Kor 12:12–27.

- I. **Cała Biblia jest księgą o budowli; jej główny temat to Boża budowla (Rdz 28:10–22; Wj 25:8; 2 Sm 7:12–14a; 1 Krl 6:1–2; Mt 16:18; Ef 2:21; Obj 21:2–3).**
- II. **Księga Ezechiela rozpoczyna się od wizji przedstawiającej wygląd chwały Pana, a kończy wizją świętej Bożej budowli; wskazuje to, że Pańska chwała, Boży sąd i Pańskie odzyskiwanie – wszystko to służy świętej Bożej budowli (1:1, 28; 40:1 – 48:35).**
- III. **W świetle proroctwa w formie typu w Drugiej Księdze Samuela 7:12–14a Chrystus jest zarówno Tym, który buduje kościół, Boży dom, jak i pierwiastkiem z którego się go buduje (Mt 16:18; 1 Tm 3:15; Ef 2:21):**
  - A. Chrystus jest domem – który jest Jego Ciałem – a także Budowniczym (J 2:19–21; 1 Kor 12:12; 2 Sm 7:12–13).
  - B. Chrystus buduje kościół przez to, że się w nas wbudowuje, czyli wchodzi do naszego ducha i rozprzestrzenia się z niego na umysł, emocje i wolę, żeby zająć całą naszą duszę (Ef 3:17).
  - C. Ta budowla, zespolenie Bożej boskości z naszym, odkupionym, zmartwychwstałym i wywyższonym człowieczeństwem, staje się Bożym mieszkaniem i naszym mieszkaniem – wzajemnym mieszkaniem (J 14:23; 15:4).
  - D. Na koniec budowla ta znajdzie swe zwieńczenie na wieczność w Nowej Jerozolimie, gdzie odkupieni przez Boga będą dla Niego przybytkiem, w którym On zamieszka, a On sam będzie dla nich świątynią, w której oni zamieszkają (Obj 21:3, 22).
- IV. **Pan kazał Ezechielowi opisać Bożemu ludowi Jego dom, żeby lud zmierzono za pomocą domu i żeby okrył się wstydem z powodu swoich niegodziwości (Ez 43:10–12):**
  - A. To Bóg zamierzył, żeby poddać próbie życie codzienne i prowadzenie się ludu Izraela za pomocą domu; w Księdze Ezechiela Bóg zmierzył swój lud za pomocą świątyni:
    1. Ponieważ Boży dom miał regulować postępowanie ludu, Bóg nakazał Ezechielowi, by pokazał im wzór domu (w. 11).

2. Boża świątynia jest wzorem i jeśli lud zbada siebie w świetle tego wzoru, pozna swoje braki (w. 10–12).
  3. Życie codzienne ludu musi odpowiadać Bożej świątyni (1 Kor 3:16–17).
- B. Na podstawie Księgi Ezechiela musimy zobaczyć, że wymagania, jakie stawia zamieszkujący w nas Chrystus, odpowiadają Jego domowi; każdy musi zostać zmierzony i zbadany zgodnie z miarą domu Bożego (43:10):
1. Nasze zachowanie i prowadzenie się powinno zostać poddane zbadaniu nie tylko w świetle moralnych przepisów i duchowych zasad, lecz także w świetle kościoła, domu Bożego (1 Tm 3:15–16).
  2. Powinniśmy dbać przede wszystkim nie o to, jak się zachowujemy, ani żebyśmy stali się duchowi, ale o to, żebyśmy wpasowali się w dom Boży (1 Kor 14:12):
    - a. Możemy nie mieć „okratowanych okien”, oznaczających społeczność życiodajnego Ducha, dzięki której pozostaje otwarta droga dla boskiej komunikacji i zapewniona ochrona przez wtargnięciem wszelkich negatywnych spraw (Ez 40:16).
    - b. Musimy badać swoje człowieczeństwo za pomocą budowli oraz obierać człowieczeństwo Jezusa za swoje człowieczeństwo (Flp 2:5–8).
    - c. Możemy zdawać sobie sprawę z tego, że wciąż jesteśmy „gładkimi kawałkami drewna”, które nie doznały na sobie Bożego rzeźbienia, i dlatego nie posiadamy wyrazu chwalebego obrazu Chrystusa i Jego chwalebного zwycięstwa, symbolizowanego przez cheruby i palmy, wyrzeźbione na ścianach (Ez 41:18).
    - d. Musimy zostać zmierzni, żebyśmy zobaczyli, czy jesteśmy „kawałkami drewna” mającymi odpowiednią miarę i czy nie jesteśmy niezależni, ale zbudowani.
  3. Jeśli to, czym jesteśmy i co robimy, nie odpowiada Bożej budowlu, to w oczach Boga nie jest nic warte (Ef 4:16; 1 Kor 8:1b; 12:28 – 13:3; 16:14).
- C. „Takie jest prawo domu: cały jego obszar na szczycie góry wokół ma być świętością nad świętościami – oto takie jest prawo domu” (Ez 43:12):

1. Być na górze to być w zmartwychwstaniu i na pozycji wniebowstąpienia; wskazuje to, że kościół musi znajdować się wysoko, na szczycie góry (Ef 2:5–6).
  2. Kościół musi również być święty, oddzielony i uświęcony od wszystkiego, co światowe (1 Kor 3:17).
  3. Prawo domu Bożego ma związek z charakterem Boga:
    - a. Bóg jest Bogiem wysokości, czyli Bogiem w zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, a także Bogiem, który jest święty.
    - b. Podobnie kościół pod względem zajmowanej pozycji znajduje się wysoko, a pod względem natury jest najświętszy.
    - c. Jeśli w życiu kościoła znajdujemy się w zmartwychwstaniu i na pozycji wniebowstąpienia, a także jesteśmy najświętsi, to możemy być Bożym mieszkaniem.
- D. Większość dzisiejszych wierzących ma poczucie, że przepisy moralne i zasady duchowe to wystarczające reguły określające nasze zachowanie i prowadzenie się; niewielu zdaje sobie sprawę, że nasze zachowanie i prowadzenie się powinno podlegać zbadaniu nie tylko w świetle moralnych przepisów i duchowych zasad, lecz także w świetle kościoła, domu Bożego (14:4–5, 12, 26; Rz 14:19; 15:2).
- E. Panu zależy dziś nie na prawie, ale na domu, i nie na naszej duchowości, ale na kościele (Mt 16:18; Ef 4:12, 16):
1. Panu zależy na kościele — miejscu, w którym stoi Jego tron, miejscu na spód Jego stóp, oraz miejscu, w którym może On mieszkać i znaleźć odpoczynek oraz zaspokojenie (Ez 43:7).
  2. Ponieważ Panu tak bardzo zależy na kościele, swoim domu, nam również powinno zależeć na kościele, który jest Jego domem, i powinniśmy według niego siebie kształtować (Ef 2:21–22).
- V. Życie Ciała stanowi największą próbę naszej duchowości; jeżeli nie potrafimy tej próby zaliczyć, oznacza to, że nasza duchowość nie jest autentyczna (1 Kor 12:23–27):**
- A. Duchowość to kwestia Ciała; wszystko, co mamy, jest w Ciele, przez Ciało i dla Ciała (Ef 4:16).
  - B. W Ciele nie może być niezależności ani indywidualizmu (1 Kor 12:21–22, 27; Rz 12:5; Ef 5:30):

1. W życiu Ciała wyklucza się indywidualistyczne myśli i działania.
  2. W oczach Boga indywidualizm jest nienawistny; wrogiem Ciała jest nasze „ja” – niezależne „ja” (Mt 16:21–26).
- C. Musimy zachowywać jedność Ciała i praktykować scalanie, które najbardziej pomaga zachowaniu jedności Ciała Chrystusa (Ef 4:3–4; 1 Kor 12:24b).
  - D. Rzeczywistością Ciała Chrystusa jest zbiorowe życie upodabniania się do śmierci Chrystusa dzięki mocy zmartwychwstania (Flp 3:10).
  - E. Rzeczywistość Ciała Chrystusa zawiera się w zmartwychwstałym życiu Chrystusa; Ciało wymaga tego, by wierzący całkowicie przebywali w Chrystusowym życiu zmartwychwstania (J 11:25; Dz 2:24; Obj 1:18; 2:8; Flp 3:10).
  - F. Jedynie Chrystus jest Głową Ciała i jedynie On ma władzę, by kierować posunięciami członków Ciała (Kol 1:18; 2:19; Ef 4:15).
  - G. Musimy być świadomi Ciała i dbać o jego odczucie oraz pokój (1 Kor 12:26–27; Rz 12:15; Kol 3:15; Flp 1:8).
  - H. Podstawowym wymogiem wzrostu i rozwoju Ciała jest uznanie naszej miary i niewykraczanie poza nią (Ef 4:7, 16; 2 Kor 10:13).
  - I. W Ciele panuje odpowiedni porządek; dlatego powinniśmy ten porządek w Ciele uznać i uszanować (1 Kor 12:14–22).
  - J. Wzajemność to cecha Ciała; nasza więź w Ciele to więź wzajemności i współzależności (w. 14–25).
  - K. Boska społeczność to rzeczywistość codziennego życia w Ciele Chrystusa (1 J 1:3).
  - L. Dbajmy o wzrost Ciała i o to, by budowało ono samo siebie w miłości (Ef 4:15–16).
  - M. Zawsze winniśmy mieć wzgląd na Ciało, dbać o nie, szanować je i robić to, co dla niego najlepsze (1 Kor 12:23–27).
  - N. Zwycięzcy widzą Ciało, znają Ciało i dbają o nie, szanują je i wykonują jego dzieło; przestrzegają wszystkich zasad związanych z Ciałem Chrystusa, które jest Jego kontynuacją i rozszerzeniem na ziemi ze względu na Jego pełny wyraz (Ef 1:22–23; 3:18–19; 4:1–6).

Poselstwo dziewiąte

Usługiwać Panu, by radować się Nim – ukrytą manną, łaską, która wypuściła paki, i prawem życia

Wersety biblijne: Ez 44:10–11, 15–18; Dz 13:1–2; Hbr 9:3–4.

I. „Lecz Lewici, którzy oddalili się ode Mnie, błędząc za swoimi bożkami z dala ode Mnie, gdy Izrael odstąpił ode Mnie, poniosą karę za swoje winy. Ale będą pełnili służbę w Mojej świątyni jako odźwierni i słudzy domu. Będą oni dla ludu zarzynali zwierzęta na ofiarę całopalną i rzeźną i będą służyć ludowi. [...] Lecz kapłani lewiczy, synowie Sadoka, którzy pełnili służbę w Mojej świątyni, gdy synowie izraelscy odstąpili ode Mnie, mogą zbliżać się do Mnie, aby Mi służyć. Będą stać przede Mną, aby Mi ofiarować tłuszcz i krew – mówi Pan Jahwe. Oni będą wchodzić do Mojej świątyni i oni będą się zbliżać do Mojego stołu, aby Mi służyć; i będą pilnować służby dla Mnie” (Ez 44:10–11, 15–16):

- A. W Bożych oczach nie tylko istnieje posługa dla domu; istnieje również lepsza posługa, posługa Panu.
- B. Bóg ma tylko jeden cel: mieć tych, którzy całkowicie należą do „Mnie”; innymi słowy, chce, byśmy znajdowali się przed „Moją” obecnością” i usługiwali „Mnie”; jedynym Bożym celem nie są liczne rzeczy, ale raczej „Ja” (w. 15–16).
- C. Usługiwanie Panu nie oznacza, że zanedbujemy dom; ci, którzy usługują Panu, będą również głosić ewangelię, by zbawiać grzeszników oraz pomagać braciom i siostrą czynić postępy, jednakże ich jedyny cel to być dla Pana, a ich uwaga nakierowana jest na Niego samego; cenią oni sobie wysoko innych całkowicie ze względu na Niego.
- D. Jeśli przyjdziemy do Pańskiej obecności i będziemy skupieni tylko na Nim, samoczynnie będziemy mogli również usługiwać braciom i siostrą; to, czy usługujemy Panu, czy też nie, zależy od tego, czy Pan zajmuje pierwsze miejsce w naszym sercu.
- E. Cokolwiek czynimy w Pańskiej służbie, powinniśmy czynić przez wzgląd na Niego; powinno służyć to Jego zaspokojeniu, pragnieniu, jakie ma On w sercu, Jego szczęściu, celowi, przyjemności i chwale.

- F. W Pańskim dziele są pewne obszary, które nas interesują i są atrakcyjne dla naszego upadłego ciała, ponieważ służą wyłącznie przyjemności i chwale naszego „ja” (por. 2 Kor 4:5).
- G. Nikt nie może służyć Panu, jeśli nie będzie się do Niego przysuwał, zbliżał do Niego w modlitwie; duchowa moc nie leży w mocy głoszenia, ale w mocy modlitwy; to, ile się modlimy, wskazuje, ile tak naprawdę posiadamy wewnętrznej siły.
- H. Jeśli chcemy służyć Panu w Świętym Świętych, musimy spędzać przed Nim czas i więcej się modlić; musimy przybliżyć się do Niego, stać przed Nim i czekać na Jego wolę.
- I. Modlić się to stać przed Bogiem (Ez 44:15); to szukać Jego woli przed Jego obliczem, by doznać zbawienia od grzechu pychy (Ps 19:14).
- J. Ci, którzy służyli Panu, musieli składać Mu tłuszcz i krew (Ez 44:15):
1. Tłuszcz ofiar przedstawia w formie typu drogocенność osoby Chrystusa, natomiast krew – Jego odkupieńcze dzieło.
  2. W pełnionej służbie dla Boga musimy ofiarowywać Mu i jedno, i drugie; krew służy Bożej świętości i sprawiedliwości, a tłuszcz – Jego chwale.
- K. Ci, którzy służyli Panu, musieli ubierać się w len, nie szaty wełniane ani nic takiego, w czym się pocili (w. 17–18):
1. Szaty lniane oznaczają codzienne życie i postępowanie w życiodajnym Duchu przez życie Chrystusa; takie życie i postępowanie jest czyste, nieskazitelne i dobre.
  2. Szaty wełniane przyprawiałyby kapłanów o pot (w. 18), znak upadłego człowieka, trującego się pod Bożym przekleństwem, bez Bożego błogosławieństwa, przy pomocy własnej energii i siły (Rdz 3:19).
  3. Praca, która przyprawia o pot, to praca biorąca się z ludzkiego wysiłku, pozbawiona błogosławieństwa od Boga Ojca; każdy, kto służy Panu, musi wykonywać pracę, która nie przyprawia o pot, pracę bez użycia ludzkich wysiłków i cielesnej siły (Iz 30:15a).
  4. Jeśli spędzimy stosowną ilość czasu w Bożej obecności i w odpowiedni sposób będziemy mieli do czynienia z Panem, nie będziemy musieli się pocić przed innymi; możemy wykonać najwięcej pracy najmniejszym wysiłkiem (por. Mt 11:28–30).

L. „A w Antiochii, w miejscowym kościele, byli prorocy i nauczyciele [...]. Gdy pełnili oni służbę Panu i pościli, Duch Święty powiedział: Oddzielcie Mi teraz Barnabę i Szawła dla dzieła, do którego ich powołałem” (Dz 13:1–2):

1. Tak wygląda praca Nowego Testamentu i szczególna zasada w pracy Nowego Testamentu – praca Ducha Świętego może się objawić tylko podczas usługiwania Panu.
2. Jedynie podczas usługiwania Panu Duch Święty pošle niektórych do pracy; jeśli usługiwaniu Panu nie damy pierwszeństwa, zapanuje zupełny nieporządek; tylko Duch Święty ma władzę, by zlecać ludziom pracę.
3. Usługiwanie Panu nie oznacza zaniechania wszelkiej pracy na zewnątrz; wszelka praca na zewnątrz winna się natomiast opierać na usługiwaniu przez nas Panu.
4. Zaczynamy pracę w wyniku posługiwania Panu, a nie z naszych własnych pragnień, pozbawionych oparcia w posłudze dla Pana.

II. „Za drugą zaś zasłoną przybytek, który się nazywa Świętym Świętych, mający [...] Arkę Przymierza, pokrytą zewsząd złotem, w której były złoty dzban z manną, laska Aarona, która wypuściła pąki, i tablice przymierza” (Hbr 9:3–4):

A. Ukryta manna to porcja Chrystusa, którą się radujemy w Bożej obecności, gdy nie dzieli nas od Niego żadna odległość; gdy nie dzieli nas od Pana żadna odległość, radujemy się Chrystusem w sposób najbardziej bliski i skryty; na tym polega radowanie się ukrytą manną, ukrytą porcją Chrystusa (Wj 16:31–36):

1. Przewycięzać stan kościoła w Pergamie to oddzielać siebie od ogólnej praktyki stosowanej w dzisiejszym chrześcijaństwie i trwać w Bożej obecności, bezpośrednio usługując Jemu, a nie komu innemu; radujemy się tutaj czymś z Chrystusa, czego nie mogą posmakować ci, którzy przebywają z dala od Jego obecności (Obj 2:17).
2. Jeśli chcemy radować się ukrytą manną, nie może dzielić nas od Boga żadna odległość; trzeba ją zlikwidować (Ez 1:22, 26).
3. Gdy usługujemy Panu i radujemy się Nim jako ukrytą manną, mamy z Nim bezpośrednią społeczność i znamy Jego serce

oraz zamiar; to w swojej obecności może On nam powierzyć siebie, swój zamiar i wszystko, co chce, byśmy zrobili.

4. Gdy usługujemy Panu, posiadziemy Boże oddanie się, ponieważ przebywamy w Jego obecności i zdajemy sobie sprawę, że nie dzieli nas od Boga żadna odległość.
- B. Laska, która wypuściła pąki, oznacza, że Chrystus, Zmartwychwstały, powinien być w nas życiem, życiem codziennym i życiem zmartwychwstania i że to życie powinno wypuścić pąki, zakwitnąć i wydać owoc ku dojrzałości (Lb 17:8):
1. Gdy dzieci Izraela powstały w buncie, jak odnotowuje to szesnasty rozdział Księgi Liczb, Bóg nakazał dwunastu przywódcom, by wzięli dwanaście lasek, po jednej od każdego z dwunastu plemion Izraela, i położyli je w namiocie spotkania przed świadectwem; potem rzekł: „laska męża, którego wybieram, wypuści pąki” (17:5).
  2. Każda z dwunastu lasek była bez liści i korzeni, sucha i marta; ta, która zakwitła, była laską wybraną przez Boga; widzimy tutaj, że zmartwychwstanie stanowi podstawę wyboru dokonywanego przez Boga i że podstawa służby jest czymś poza naszym naturalnym życiem; dlatego też laska, która wypuściła pąki, oznacza doświadczanie przez nas Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu jako przyjęcie nas przez Boga w celu udzielenia nam władzy do posługi otrzymanej od Boga.
  3. Zasada wszelkiej służby tkwi w lasce, która wypuszcza pąki; Bóg zwrócił wszystkie jedenaście lasek przywódcom, lecz zatrzymał laskę Aarona, która pozostała w Arce na wieczną pamiątkę; oznacza to, że zmartwychwstanie stanowi wieczną zasadę w naszej służbie Bogu (w. 9–10):
    - a. Zmartwychwstanie oznacza, że wszystko jest z Boga, a nie z nas; oznacza, że jedynie Bóg może coś uczynić, nie my.
    - b. Zmartwychwstanie oznacza, że to Bóg, a nie my, dokonuje wszystkiego; każdy, kto zna zmartwychwstanie, porzucił wszelkie nadzieje związane ze sobą, wie, że nie da sobie rady.
    - c. Dopóki pozostaje w nas naturalna siła, dopóty moc zmartwychwstania nie ma podstaw, by się ujawnić; dopóki Sara mogła urodzić dziecko, Izaak się nie pojawił (Rdz 18:10–15; 21:1–3, 6–7).

- d. To, co możemy zrobić, należy do sfery naturalnej, a to czego nie możemy zrobić, należy do sfery zmartwychwstania; musimy najpierw osiągnąć swój kres, dopiero wtedy przekonamy się, że jesteśmy zupełnie bezużyteczni (Mt 19:26; Mk 10:27; Łk 18:27).
  - e. Jeśli ktoś nie uświadomił sobie nigdy własnej bezradności, nigdy nie będzie mógł doświadczyć Bożej zdolności; zmartwychwstanie oznacza, że my nie damy sobie rady i że to Bóg uczynił wszystko (por. 2 Kor 1:8–9; 4:7).
- C. Tablice przymierza, czyli tablice prawa, oznaczają prawo boskiego życia: samoczynną moc, automatyczną funkcję, wrodzoną umiejętność i boską zdolność boskiego życia (Jr 31:33; Hbr 8:10; por. Rz 8:10, 6, 11; 10:12–13):
1. To prawo, ta boska zdolność, życia może uczynić w nas wszystko, żeby zrealizowała się Boża ekonomia:
    - a. Zgodnie z tą zdolnością możemy znać Boga, żyć Boga i Nim się konstytuować w Jego życiu i naturze, by stać się Jego przyrostem, powiększeniem i być Jego pełnią w celu uzyskania przez Niego wiecznego wyrazu (Ef 1:22–23; 3:19–21).
    - b. Ponadto ta zdolność wewnętrznego prawa życia czyni z nas członki Ciała Chrystusa ze wszelkiego rodzaju funkcjami (4:11, 16).
  2. Podczas gdy boskie życie w nas wzrasta, prawo życia działa w nas, aby nas kształtować i upodabniać do obrazu Chrystusa jako pierworodnego Syna Bożego (Rz 8:2, 29):
    - a. Prawo życia nie powstrzymuje nas od czynienia zła, ale reguluje kształt, w jakim rozwija się w nas życie.
    - b. Prawo życia nie funkcjonuje w nas przede wszystkim w sensie negatywnym, mówiąc nam, czego mamy nie czynić; w miarę wzrostu życia prawo to funkcjonuje w nas w sensie pozytywnym, kształtując nas, czyli upodabniając do obrazu Chrystusa.
    - c. Przez działanie prawa życia wszyscy staniemy się dojrzałymi synami Bożymi i Bóg zyska swój powszechny wyraz.

Poselstwo dziesiąte

Życie wraz z postugą życia wypływa ze wspaniałego domu Bożego i mu służy

Wersety biblijne: Ez 47:1–12; 2 Kor 3:6; 1 Kor 9:11; 3:6, 9; 4:15; 3:2, 12.

- I. Aby uczestniczyć w ostatecznym Bożym poruszaniu, musimy doświadczać przepływu życia, które wypływa z Bożego domu (Ez 47:1–12):**
- A. Ostateczne poruszanie się Boga to poruszanie się Go w człowieku; prowadzi ono do przeobstwienia człowieka na skutek przepajania go wszystkim tym, czym On sam jest w życiu, naturze, pierwiastku i esencji; wynikiem tego jest chwała, wyraz, Boga (2 Kor 3:18; 1 J 3:2).
  - B. Woda wypływa spod progu (Ez 47:1):
    - 1. Aby woda popłynęła, musi istnieć próg, otwór (por. Ps 81:11).
    - 2. Jeżeli przybliżymy się do Pana i będziemy mieć a Nim więcej styczności, otworzy się coś, co pozwoli żywej wodzie wypłynąć z kościoła (*Hymny*, nr 15,9).
  - C. Rzeka płynęła na wschód (Ez 47:1):
    - 1. Rzeka Boża płynie w kierunku Bożej chwały (por. Lb 2:3; Ez 43:2).
    - 2. Jeśli każdy w kościele poszukuje Bożej chwały i dba o nią, żywa woda wypłynie z kościoła (J 7:18; 1 Kor 10:31).
  - D. Woda wypływa spod prawej strony domu (Ez 47:1):
    - 1. W Biblii prawa strona oznacza najwyższą pozycję, pierwsze miejsce (por. Hbr 1:3).
    - 2. Przepływ życia musi uzyskać w nas pierwszeństwo i stać się decydującym czynnikiem w naszym życiu codziennym oraz w dziele (Obj 22:1; Kol 1:18b).
  - E. Woda płynie z boku ołtarza, co pokazuje, że krzyż musi się z nami uporać i że potrzebujemy całkowicie się poświęcić, by radować się przepływem życia (Ez 47:1).
  - F. Aby przepływ życia wzrósł, Pan, mąż z brązu, musi nas zmierzyć (40:3; 47:2–5; Obj 1:15; por. J 7:37–39):
    - 1. Mierzyć to sprawdzać, badać, sądzić i posiadać (Iz 6:1–8; Ez 42:20).

2. Cztery miary po tysiąc łokci, cała jednostka miary (por. Ps 84:11), wskazują, że nas, stworzenia, Pan musi na wskroś zmierzyć; w ten sposób może opanować i w pełni posiąść całą naszą istotę (Ez 47:2–5).
3. Im bardziej pozwalamy Panu, by nas sprawdzał, badał i sądził po to, by nas posiąść, tym głębszy staje się przepływ; głębia przepływu zależy od tego, na ile Pan nas zmierzył (por. 1 J 1:5, 7).
4. Im więcej Pan nas mierzy, tym bardziej przepływ łaski życia nas zawęży i ogranicza, aż w końcu pogrążymy się w płynącym Trójjedynym Bogu i zostaniemy uniesieni przez Niego, rzekę, w której płyniemy; w pewnym sensie tracimy całą swoją wolność, ale z innej strony jesteśmy naprawdę wolni (Ez 47:4–6).

G. Dzięki rzece wszystko ożywa (w. 9a):

1. Tam, gdzie płynie rzeka, wszystko zaczyna ożywać i jest pełne życia.
2. Przepływ rzeki rodzi drzewa, ryby i bydło (w. 7, 9–10, 12).

H. Rzeka nawadnia pustynię i uzdrowia Morze Martwe (w. 8):

1. Rzeka nawadnia suchą, spieczoną ziemię i uzdrowia martwe wody.
2. To nawadnianie i uzdrawianie służy wytworzeniu życia.

I. Rzeka nie może uzdrowić bagien i moczarów (w. 11):

1. Bagno lub moczar to neutralne miejsce, miejsce w połowie drogi, miejsce kompromisu i letniości (por. Obj 3:15–16).
2. Ze względu na przepływ życia i życie kościoła musimy być w pełni oddani.
3. „Jeśli jesteśmy w Pańskim odzyskiwaniu, bądźmy w pełni oddani, a nie tylko połowicznie. [...] Pan Jezus pragnie i żąda pełnego oddania. [...] Gdy będziemy w pełni oddani, znajdziemy się w przepływie, przepływ ten nie będzie strumykiem, ale rzeką, w której popłyniemy. Wówczas tam, gdzie rzeka dotrze, wszystko ożyje” (*Life-study of Ezekiel*, s. 311–312).

II. Dzięki radowaniu się Chrystusem jako przepływem życia, życiodajnym Duchem, będziemy siał, sadzić, nawadniać, zradzać, karmić i budować posługą życia; w ten sposób zaistnieje wspianała organiczna budowla Boża, wspaniały Boży dom:

- A. Wystarczający sługa nowego przymierza to osoba, która udziela życia innym, żeby pomagać im wzrastać w życiu (2 Kor 3:6).
- B. Sługa życia to siewca, który zasiewa duchowe nasiona:
1. W Pierwszym Liście do Koryntian 9:11 Paweł mówi do koryntian: „Zasialiśmy wam dobra duchowe”; „dobra duchowe” odnoszą się do duchowych nasion.
  2. Nasionie to pojemnik na życie, a zasiewać duchowe nasienie to udzielać życia w duchu, duchem i z ducha.
  3. Pan Jezus przyszedł jako Siewca, aby zasiać siebie jako nasienie życia w ludzką rasę (Mt 13:3, 37).
  4. W Pańskim odzyskiwaniu my, słudzy nowego przymierza, musimy być siewcami, którzy udzielają życia, aby Chrystus wzrastał i powstał w innych.
- C. Sługa życia zajmuje się uprawą, zasadza Chrystusa w Bożym ludzie (1 Kor 3:6):
1. Wierzący, odrodzeni w Chrystusie Bożym życiem, są Bożą uprawną ziemią, Bożą rolą, w Bożym nowym stworzeniu (w. 9).
  2. Aby zasadzać Chrystusa w innych, musimy mieć prawdziwe doświadczenie Chrystusa jako życia w naszym duchu.
- D. Sługa życia zajmuje się podlewaniem, podlewa lud Chrystusem (w. 6):
1. Gdy zasadzimy Chrystusa w innych, podlewajmy ich wodą życia (Obj 22:17).
  2. Możemy porównać tego, kto zajmuje się podlewaniem na Bożej roli, do systemu irygacyjnego i zbiornika, który dostarcza roli wody; powinniśmy być boskim „systemem irygacyjnym” ze zbiornikiem żywej wody, którą przechowujemy w sobie i podlewać nią kościół, Bożą rolę.
  3. Musimy zyskać prawdziwe doświadczenie Chrystusa jako wody życia i mieć z Nim żywą styczność; dzięki temu będziemy kanałem żywej wody, boskim systemem irygacyjnym, i będziemy mogli zaopatrywać innych w wodę życia (J 4:14; 7:37–39).
- E. Sługa życia zradca, jest ojcem, który udziela życia zrodzonym przez siebie dzieciom (1 Kor 4:15):
1. Zradcać to powić duchowe dzieci, wydawać je na świat, dzięki udzielaniu życia.

2. Musimy mieć boski „zarodek życia”, żeby udzielać boskiego życia innym, aby mogli zostać zrodzeni jako dzieci Boże.
- F. Sługa życia zajmuje się karmieniem innych; karmienie wiąże się z życiem; różni się ono od nauczania, które wiąże się z poznaniem:
1. Dawać mleko do picia lub pokarm do jedzenia to karmić innych (3:2).
  2. Zdawało się, że apostoł usługiwał korynckim wierzącym poznaniem; w rzeczywistości dawał im mleko (jeszcze nie stały pokarm), które miało ich karmić.
  3. Karmiąc lub uzdrawiając, zdrowa nauka apostołów służy zdrową nauką, która zaopatruje w życie (1 Tm 1:10b; 6:3; 2 Tm 1:13; Tt 1:9).
- G. Sługa życia jest budowniczym, który buduje ze złota, srebra i drogocennych kamieni – 1 Kor 3:12):
1. Złoto przedstawia Boga Ojca w Jego boskiej naturze, srebro przedstawia Chrystusa w Jego dziele odkupienia, a drogocenne kamienie przedstawiają Ducha w Jego dziele przeobrażenia (przeciwstawione to jest drewnu, które oznacza ludzką naturę; trawie, która oznacza człowieka w upadłym ciele; i słomie, która oznacza brak życia).
  2. Pieśń nad Pieśniami przedstawia obraz właściwego życia kościoła, w którym wydoskonaleni wierzący koordynują się z przeobrażającym Duchem, by doskonalić poszukujących wierzących, którzy miłują Chrystusa, usługując im Trójjedynym Bogiem; w ten sposób zostają oni przeobrażeni przymiotami Trójjedynego Boga, które, wbudowane w nich, stają się ich cnotami (1:10–11).
  3. Prowadzi to do zbudowania kościoła, organicznego Ciała Chrystusa i zwieńczenia Nowej Jerozolimy; w wyniku tego dokona się wieczna Boża ekonomia (1 Kor 3:12; Obj 21:18–21).

Świąta świątynia i święte miasto w świętej ziemi

Wersety biblijne: Ez 47:13–20; 48:8–20, 31–35; Obj 21:12–13.

- I. Świąta świątynia i święte miasto, przedstawiające w formie typu kościoł (Ez 47:13; 1 Kor 3:16–17), to pochodna świętej ziemi, która przedstawia w formie typu Chrystusa; kościoł to pochodna radowania się bogactwem Chrystusa (Ef 3:8):**
- A. Gdy wybrany Boży lud uczestniczy w bogactwie Chrystusa i nim się raduje, konstytuuje się nim i dzięki temu staje się kościołem, przez którego wieloraką Bożą mądrość dano poznać anielskim zwierzchnościom i władzom w okręgach niebiańskich; kościoł zatem jest mądrym pokazem wszystkiego tego, czym jest Chrystus (w. 10).
  - B. Dobra ziemia to ziemia płynąca mlekiem i miodem, przedstawiająca w formie typu bogactwo Chrystusa; mleko i miód to produkty pochodzące z dwóch rodzajów życia – zwierzęcego i roślinnego (Wj 3:8; por. Pnp 4:11):
    - 1. Mleko dają krowy, które karmią się trawą, miód zaś robią pszczoły, z nektaru kwiatowego.
    - 2. Mleko i miód oznaczają bogactwo Chrystusa, pochodzące z dwóch aspektów Jego życia – odkupieńczego, życia służącego prawnemu odkupieniu, przedstawionemu w formie typu przez życie zwierzęce (J 1:29), oraz zradzającego, życia służącego organicznemu zbawieniu, przedstawionemu w formie typu przez życie roślinne (12:24).
    - 3. Dobra ziemia zatem to przestronna ziemia, którą jest wszechzawierający Chrystus w Jego pełnym zbawieniu – prawnym odkupieniu i organicznym zbawieniu (por. Rz 5:10).
  - C. Odzyskiwanie ziemi oznacza odzyskiwanie radowania się bogactwem Chrystusa; samego Chrystusa nie można utracić, ale można Go utracić w doświadczeniu (Ga 5:2–4).
  - D. Jak tylko odzyska się ziemię, można na niej zbudować świątynię i miasto; dobra ziemia, ziemia Kanaan, to pełny, kompletny i ostateczny typ wszechzawierającego Chrystusa – ucieleśnienia Trójjedynego Boga (Kol 2:9), urzeczywistnianego jako wszechzawierający życiodajny Duch (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17) – który jest

dziedzictwem przydzielonym Bożemu ludowi, aby mógł się on nim radować (Kol 1:12; 2:6–7; Ga 3:14; por. Pwt 8:7–9).

- E. Dzieci Izraela dzięki temu, że radowały się bogactwem ziemi, były w stanie wybudować świątynię, mieszkanie Boga na ziemi, i miasto Jerozolimę i ustanowiły w ten sposób na ziemi Boże królestwo; podobnie wierzący w Chrystusa, dzięki temu, że radują się Jego niezgłębionym bogactwem, budują się w Jego Ciało, kościół, który jest Jego pełnią, Jego wyrazem (Ef 1:22–23), a także Bożym mieszkaniem (2:21–22; 1 Tm 3:15) i Bożym królestwem (Mt 16:18–19; Rz 14:17).
- F. Sanktuarium, świątynia, to Boży dom, w którym może On odpocząć, a miasto to Boże królestwo, w którym może sprawować władzę; zarówno świątynia, jak i miasto przedstawiają w formie typu kościół, który jako Boży dom i Boże królestwo znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie na wieczność w celu wypełnienia wiecznej Bożej ekonomii (Ez 48:8, 15; 1 Tm 3:15; Rz 14:17; Obj 21:2–3, 22; 22:1, 3, 5).

II. Dobra ziemia rozciąga się między wodami Morza Śródziemnego na zachodzie (Ez 47:15) a wodami Morza Martwego i rzeki Jordan na wschodzie (w. 18):

- A. To, że ziemia Kanaan, wyżej położona (20:40–42; 34:13–14; 37:22; Pwt 32:13), jest otoczona wodami, wskazuje, że otacza ją śmierć; dobra ziemia zatem przedstawia w formie typu zmartwychwstałego Chrystusa, którego podniesiono, wyżej wzniesiono z martwych; wskazuje to również, że radowanie się Chrystusem jest blisko związane z Jego śmiercią i musi zachodzić w sferze, na terytorium, Jego śmierci (por. Flp 3:7–11).
- B. Na północy dobrej ziemi granicy nie wyznacza żadna rzeka; znajduje się tam natomiast góra Hermon, wysoka góra, która jest symbolem niebios; to z niej rosa Bożej łaski zstępowała na góry Syjonu, przedstawiające w formie typu kościoły miejscowe (Ps 133); wyżej położona dobra ziemia wraz z górą Hermon symbolizuje zmartwychwstałego Chrystusa, który wstąpił do niebios.

III. Obraz, przedstawiony przez przydział ziemi (Ez 48:1–35), pokazuje, że w czasie przywrócenia obejmującego obszar od Dana na północy (w. 1) do Gada na południu (w. 27), wszyscy Izraelici będą radowali się Chrystusem, lecz nie będą oni tak samo blisko Chrystusa:

- A. O tym, jak blisko Chrystusa są plemiona, decyduje ich ważność; najważniejsi są kapłani, którzy są najbliżej Chrystusa i którzy podtrzymują społeczność między ludem a Panem; Lewici, podtrzymujący służbę dla Pana, są drudzy w kolejności najbliżej Niego.
- B. Następni są pracownicy trzujący się dla miasta, którzy podtrzymują Boże rządy; są oni trzeci w kolejności najbliżej Pana; dodatkowo jest królewska rodzina obejmująca króla i godność królewską.
- C. Społeczność kapłanów, służba Lewitów, praca nad podtrzymaniem Bożych rządów i godność królewska – wszystko to pochodzi z bogactwa ziemi; zgodnie z duchowym znaczeniem cała społeczność, służba, praca, rządy, królewskość, całe panowanie i godność królewska w kościele pochodzą z radowania się bogactwem Chrystusa.
- D. Im więcej radujemy się Chrystusem, tym bliżej Niego jesteśmy; a im bliżej Niego jesteśmy, tym jesteśmy ważniejsi w Jego zamysle.
- E. Najważniejsi są kapłani i królowie; w świetle objawienia zawartego w Nowym Testamencie wszyscy nowotestamentowi wierzący powinni ćwiczyć się w tym, żeby być kapłanami i królami (1 P 2:5, 9; Rz 15:16; Flp 3:3; Obj 1:6; 5:10; 20:6; 22:3b–5).

IV. Miastem, mającym dwanaście bram (Ez 48:31–34; por. Obj 21:12–13), z wypisanymi na nich imionami dwunastu plemion Izraela, musi być Jerozolima; miasto to będzie mieszkaniem dla przywróconego Izraela, a także Boga w ziemskiej części tysiąclecia; takie miasto przedstawia w formie typu zwycięzców w kościele i zwycięskich świętych ze Starego Testamentu, którzy znajdują się w Nowej Jerozolimie, będącej wzajemnym mieszkaniem Boga i zwycięzców w niebiańskiej części tysiąclecia (por. Obj 3:12) – ujawnienia się królestwa niebios:

- A. To, że bram jest dwanaście (liczba utworzona z pomnożenia trzech przez cztery), oznacza, iż święte Boże miasto, Nowa Jerozolima, stanowi zespolenie Trójjedynego Boga (trzy) z Jego stworzeniem, człowiekiem (cztery).
- B. Liczba dwanaście oznacza również całkowitą doskonałość i wieczne ukończenie w Bożym zarządzaniu; wskazuje to, że Nowa Jerozolima jest nie tylko wiecznym zespoleniem boskości

z człowieczeństwem, lecz także doskonałymi rządami, które pochodzą z tego scalania; miasto to będzie sprawowało pełną władzę ze względu na całkowite Boże zarządzanie w wieczności (22:1, 3, 5).

V. Historia Izraela przedstawia pełny typ historii kościoła:

- A. Historia Izraela miała swój początek w zbiorowym doświadczeniu paschy przez Izrael podczas wyjścia z Egiptu (Wj 12) i dalej będzie trwała, gdy Pan przyjdzie ponownie, kiedy to nastąpi przywrócenie Izraela i Izrael zbuduje ziemską Jerozolimę z dwunastoma bramami.
- B. Historia kościoła również miała swój początek w Passze — Chrystusie, którego złożono w ofierze (1 Kor 5:7) — i dalej będzie trwała aż do tysiąclecia, w którym zwycięscy święci będą niebiańską Jerozolimą, Nową Jerozolimą, z jej dwunastoma bramami.
- C. Po upływie tysiąca lat niebiańska Jerozolima zostanie powiększona i stanie się Nową Jerozolimą w nowym niebie i nowej ziemi; obejmie wszystkich odkupionych, zarówno tych z Izraela, jak i z kościoła, i będzie wyrazem Boga oraz wzajemnym mieszkaniem Jego i odkupionych w wieczności przyszłej (por. Dn 12:1, przyp. 3).

VI. Pod koniec Księgi Ezechiela Bóg uzyskuje świętą świątynię (rozdz. 40 — 44) i święte miasto w świętej ziemi (rozdz. 47 — 48):

- A. Bóg mieszka w świątyni, a także w mieście; w świątyni ma społeczność ze swoim ludem, a w mieście króluje pośród swego ludu; wskazuje to, że w świątyni i w mieście Bóg zstąpił z nieba, by żyć razem z człowiekiem.
- B. Świątynia i miasto przedstawiają w formie typu kościoła w obecnym wieku, kościół jako centrum umożliwiające społeczność z Bogiem i Boże królowanie (1 Kor 3:16–17; Hbr 12:22–23):
  - 1. W kościele jako świątyni i mieście, znajdującym się w Chrystusie jako dobrej ziemi, Bóg ma swój wyraz, a On i Jego lud radują się sobą nawzajem i są wzajemnie sobą zaspokojeni.
  - 2. Kościół jako Boża świątynia i miasto na wieczność znajdzie swe ostateczne zwieńczenie w Nowej Jerozolimie (Obj 21:3, 22).

VII. „A nazwa miasta będzie odtąd brzmiała: Jahwe Jest Tam” (po hebrajsku *Jahwe-Shamma*) (Ez 48:35):

- A. Nowotestamentowa ekonomia ma swój początek w Jezusie, Jahwe Zbawicielu i Bogu z nami (Mt 1:21, 23), a kończy się Nową Jerozolimą, „Jahwe Jest Tam” i „miastem Jahwe”, miastem wielkiego Jestem (Ez 48:35; Iz 60:14).
- B. *Jahwe* to osoba i *Tam* to też osoba; zwrot „Jahwe Jest Tam” oznacza, że Jahwe jest w swoich odkupionych, odrodzonych, przeobrażonych i otoczonych chwałą trójczęściowych wierzących, a oni są w Nim (Obj 21:3, 22).
- C. Ponieważ Jahwe jest *Tam*, gdy wierzący Go widzą, widzą nas, a gdy widzą nas, widzą Jego.
- D. „Jahwe Jest Tam” to tak naprawdę obecność samego Jahwe, zjednoczonego, zespolonego i zinkorporowanego ze swoimi odkupionymi, odrodzonymi, przeobrażonymi i otoczonymi chwałą trójczęściowymi wierzącymi, tworzącymi z Nim jedną całość, wielkiego zbiorowego Bóg-człowieka; ten zbiorowy Bóg-człowiek jest wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka, mieszkaniem Boga w człowieku i człowieka w Bogu (w. 3, 22).
- E. Dzięki radowaniu się Nim jako łaską, jako wszystkim dla nas, byśmy tym się radowali, każda pozytywna rzecz we wszechświecie będzie wysławiać Boga za to, co w nas uczynił, żeby Jego i nas uczynić jedną całością, Nową Jerozolimą, miastem chwały (Ef 1:6; Obj 21:10–11):
  - 1. W owym czasie cały wszechświat napęłni się wysławianiem *Jah* (skrótowa forma imienia Jahwe); za wszystko, czym On dla nas jest, za wszystko, co w nas czyni i co dla nas uczyni ze względu na pragnienie swego serca, musimy ogłosić z dziękczynieniem i czcią wobec Niego: „Allelu-Jah, Chwała Jah, Chwała Jahwe!” (19:1, przyp. 1).
  - 2. Musimy wołać razem z psalmistami:
    - a. „Niech wszystko, w czym jest tchnienie, wysławia Jahwe. / Alleluja!” (Ps 150:6).
    - b. „Błogosławiony niech będzie Jahwe, Bóg Izraela, od wieków aż na wieki! / A cały lud niech powie: Amen. Alleluja!” (106:48).

Poselstwo dwunaste

Powrót Bożej chwały do Bożego domu

Wersety biblijne: Ez 9:3; 10:19; 11:23; 43:1–7; Ef 3:21; Obj 21:10–11.

I. Bóg jest Bogiem chwały i Bogiem domu (Dz 7:2; Rdz 35:7):

- A. Bóg chwały ukazał się Abrahamowi i go powołał, pociągnął i uzdolnił do podążania za sobą; na tej samej zasadzie powołuje nowotestamentowych wierzących przez swą niewidzialną chwałę (Dz 7:2; 2 P 1:3).
- B. Ojciec chwały to Bóg wyrażony poprzez swoich licznych synów (Ef 1:17; Hbr 2:10):
  - 1. Tytuł *Ojciec* wskazuje na odrodzenie, a słowo *chwała* — na wyraz.
  - 2. Tytuł *Ojciec chwały* wskazuje na odrodzenie i wyraz; Bóg nas odrodził, i jesteśmy Jego wyrazem (J 1:12–13; 1 Tes 2:12; 2 Tes 1:10, 12).
- C. W Księdze Rodzaju 35:7 pojawia się nowy boski tytuł — *El-betel*, czyli „Bóg domu Bożego”:
  - 1. Przed tym rozdziałem Bóg był Bogiem jednostek; tutaj nie jest już tylko Bogiem jednostek, ale *El-betel*, Bogiem zbiorowego ciała, Bogiem domu Bożego.
  - 2. *Betel* oznacza zbiorowe życie, którym jest Ciało Chrystusa; gdy zatem Jakub nazwał Boga Bogiem *Betel*, przeszedł dalej, od doświadczenia indywidualnego do zbiorowego (1 Kor 12:12).
- D. *Chwała* to wyraz Boga, a *budowla* to zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga; *Boża chwała* i *budowla* zatem idą ze sobą w parze, ponieważ kościół jako *Boża budowla* jest zbiorowym wyrazem Boga (Wj 40:34–38; 1 Krl 8:10–11; Obj 21:10–11; Ef 3:19, 21; 1 Tm 3:15–16).

II. W Księdze Ezechiela 43:1–7 chwała Boga powróciła do domu:

- A. Musimy mieć wizję mieszkania, jakie Bóg pragnie mieć na ziemi, i zdawać sobie sprawę z tego, że Bożym celem jest *budowla* (40:4; 43:10–11; Mt 16:18; Ef 2:21–22; 4:16; Obj 21:2).
- B. Pragnieniem Bożego serca jest mieć mieszkanie z człowiekiem na ziemi; celem Bożego zbawienia jest zbudowanie mieszkania Boga na ziemi (Wj 25:8–9; 29:45–46; 40:1–2, 34–38):

1. Bóg chce mieć kościół zbudowany na ziemi, ponieważ pragnie mieć na ziemi mieszkanie (Mt 16:18; 6:10).
  2. On, Bóg niebios, chce żyć na ziemi; miejscem, w którym On żyje, mieszka, jest kościół (1 Tm 3:15; 1 P 2:5).
- C. „Oto jest miejsce tronu mojego i miejsce na spód Moich stóp, gdzie na zawsze zamieszkać będę wśród dzieci Izraela” (Ez 43:7):
1. Tron służy Bożym rządowi, zarządzaniu i królestwu Boga, a spód Jego stóp – Jego poruszaniu na ziemi.
  2. Za wyjątkiem świątyni, która jest miejscem Jego tronu i miejscem na spód Jego stóp, Pan nie ma na czym się oprzeć, by móc zarządzać i poruszać się na ziemi.
  3. Tylko zbudowany kościół daje Panu pozycję, by sprawował swoje rządy i poruszać się na ziemi; ponadto kościół to miejsce, w którym Pan może zamieszkać, by odpocząć i być zaspokojony (Mt 16:18–19; Dz 13:1–3; 1 Tm 3:15).
- D. Z powodu bożków znajdujących się w świątyni Boża chwała stopniowo się wycofała, najpierw odeszła ze świątyni, potem z miasta i na koniec od ludu (Ez 8:3; 9:3; 10:19; 11:23):
1. Odejście Pańskiej chwały oznacza odejście Bożego ujawnienia się z kościoła (Obj 2:5; por. 1 Tm 3:15–16; 1 Kor 14:25).
  2. Odejście chwały Jahwe od Izraela było wynikiem Bożego sądu (Ez 14:21):
    - a. Wydarzyło się to już drugi raz w historii Izraela:
      - 1) Pod górą Synaj, gdy wzniesiono przybytek, Pańska chwała go napełniła (Wj 40:34).
      - 2) Później Arkę wzięli do niewoli Filistyni i Pańska chwała opuściła przybytek; oznacza to, że Bóg porzucił przybytek (1 Sm 4).
    - b. Gdy za czasów Salomona zbudowano świątynię, Pańska chwała powróciła i ją napełniła (1 Krl 8:10–11).
    - c. Pańska chwała została w świątyni aż do czasu, kiedy Ezechiel zobaczył, że chwała ta odchodzi: wyszła ze świątyni i miasta, spoczęła na Górze Oliwnej i na koniec powróciła do niebios; było to odejście Pańskiej chwały (Ez 9:3; 10:19; 11:23).
- E. Powrót Bożej chwały uzależniony jest od zbudowania domu (43:1–12):

1. W początkowym okresie swej posługi Ezechiel zobaczył, jak Pańska chwała opuszcza świątynię, ale w późniejszym okresie swej posługi zobaczył, jak chwała powraca do domu Pańskiego (9:3; 10:19; 11:23; 43:7).
2. Pańska chwała powróciła, ponieważ ukończono budowę domu Bożego (w. 7; Ag 2:7, 9):
  - a. Chwała powróciła ze wschodu, skąd wschodzi słońce, co symbolizuje chwałę; Pan powrócił z chwały (Ez 43:2; Lb 2:3).
  - b. Pańska chwała weszła do domu przez wschodnią bramę, która służyła Pańskiej chwale (Ez 43:4):
    - 1) W życiu kościoła najważniejszą bramą jest brama wschodnia, otwarta na Pańską chwałę.
    - 2) W życiu kościoła musimy mieć przede wszystkim wzgląd na Pańską chwałę (Ef 3:21; 1 Kor 10:31).
3. Pan pragnie powrócić na ziemię, ale żeby tak się stało, potrzebuje mieszkania — miejsca na swój tron i na spód swoich stóp (Ez 43:7):
  - a. Jego mieszkaniem jest kościół, który daje Mu oparcie, by mógł zarządzać i poruszać się na ziemi (Ef 2:21–22; 1 Tm 3:15).
  - b. Bogu zależy nie tylko na zbawieniu i duchowości, lecz także na budowli (Ef 4:12, 16; 1 Kor 14:4, 26).
  - c. Jeśli kościół będzie dziś odpowiadał wszystkim szczegółom świętej Bożej budowli omówionym w Księdze Ezechiela i będzie w ten sposób zbudowany pod każdym względem, Bóg będzie w nim zamieszkiwał w chwalebny sposób (Mt 16:18; Ef 3:21; 5:27).
  - d. Aby chwalebny Bóg mógł zamieszkać w kościele, kościół musi zostać zbudowany i stać się mieszkaniem Boga (2:21–22).

III. W Ewangelii według Jana widzimy Bożą chwałę w Bożej budowli:

- A. Chrystus, wcielone Słowo, jest przybytkiem i świątynią napełnioną chwałą (1:14; 2:19; Mt 17:1–2, 5; Łk 9:32; 2 P 1:16–18).
- B. Wynikiem otoczenia Chrystusa boską chwałą przez Ojca jest dom Ojca — powiększona, powszechna bosko-ludzka inkorporacja (J 12:23; 13:31–32; 17:1, 5; 14:2–3, 23).

- C. W świetle Ewangelii według Jana 17:22 jedność wierzących jest jednością w boskiej chwale i służy zbiorowemu wyrazowi Boga; w tym aspekcie jedności wierzący radują się chwałą Ojca, będącej czynnikiem ich wydoskonalonej jedności, i w ten sposób wyrażają Boga w sposób zbiorowy i świadczący o zbudowaniu.

IV. Trzeci rozdział Listu do Efezjan objawia, że Bóg jest otoczony chwałą w kościele:

- A. Paweł modlił się, by Ojciec wzmocnił świętych według bogactwa Jego chwały, przez co wskazywał, że chwała Boża może zostać wbudowana w świętych (w. 14–16).
- B. W wersecie 21 Paweł mówi: „Jemu chwała w kościele”, wskazując, że Boża chwała, wbudowana w świętych, powraca do Boga:
1. Chwała ta przychodzi do nas wraz z Bogiem, a gdy zostanie w nas wbudowana, powróci wraz z nami do Niego.
  2. Boża chwała wbudowana jest w kościół, Bóg zaś wyraża się w kościele.
  3. Bogu chwała w kościele — czyli Bóg jest otoczony chwałą w kościele (w. 21).

V. Wyróżnikiem Nowej Jerozolimy jest to, że posiada ona chwałę Boga, Jego wyraz (Obj 21:2, 10–11):

- A. Zostaliśmy przeznaczeni do tej chwały i do niej powołani (1 Kor 2:7; 1 P 5:10; 1 Tes 2:12):
1. Jesteśmy przeobrażani w tę chwałę i zostaniemy w nią wprowadzeni (2 Kor 3:18; Hbr 2:10).
  2. Zostaniemy otoczeni chwałą razem z Chrystusem i będziemy nosić Bożą chwałę, aby Bóg mógł uzyskać zbiorowy wyraz w Nowej Jerozolimie (Rz 8:17, 30).
- B. Cała Nowa Jerozolima będzie nosić Bożą chwałę; chwałą tą jest sam Bóg, który świeci przez miasto (Obj 21:10–11, 23):
1. Boża chwała będzie tak naprawdę stanowić zawartość Nowej Jerozolimy, ponieważ miasto to napęlnia ta Boża chwała; wskazuje to, że jest ono naczyniem, które ma zawierać Boga i wyrażać Go w zbiorowy sposób.
  2. Boża chwała to sam Bóg przejawiony; to, że Nowa Jerozolima jest pełna Bożej chwały, oznacza, iż Bóg przejawia się w tym mieście.

3. Dzisiejsze życie kościoła również powinno mieć chwałę Boga: zbiorowo Go przejawiać i wyrażać w tym wspaniałym boskim przymiocie (Ef 3:21).

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

1. Wykaż na podstawie Księgi Ezechiela, że krzyż stanowi centrum wszechświata, i jaki ma to związek z naszym życiem chrześcijańskim?
2. Powiedz, na czym polega zasada krzyża, oraz wymień dwanaście elementów, które obejmuje położenie kresu przez krzyż.
3. Wykaż na podstawie Listu do Kolosan, że krzyż jest sposobem, w jaki Bóg zarządza.
4. Wykaż, jak krzyż prowadzi do Ciała Chrystusa i jak działa w sferze Ciała.

8.

1. Co widzisz i rozumiesz w odniesieniu do mierzenia za pomocą Bożego domu?
2. Czym jest „prawo domu” i jak się ono odnosi do życia kościoła?
3. Co to znaczy, gdy mówimy, że duchowość jest kwestią Ciała?
4. Dlaczego ważne jest, byśmy uznawali naszą miarę i nie wykraczali poza nią?
5. W jaki sposób zwycięzcy dbają o Ciało, żyją w nim i dla niego?

9.

1. Na czym polega głębsze znaczenie usługiwania Panu?
2. Na czym polega głębsze znaczenie ukrytej manny?
3. Na czym polega głębsze znaczenie laski, która wypuściła pąki?
4. Na czym polega głębsze znaczenie tablic przymierza?

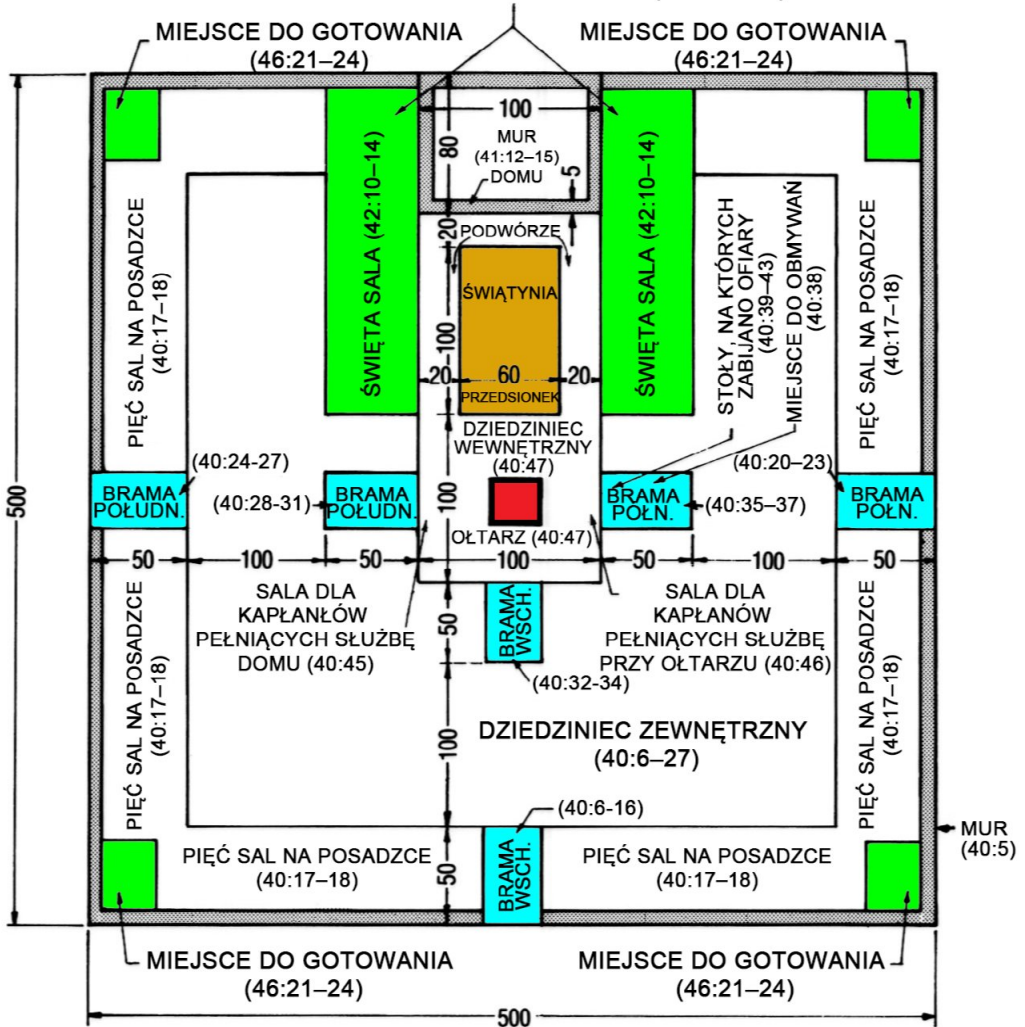
10.

1. Przedstaw wizję wody wypływającej z domu Bożego w czterdziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela i wszystkie istotne aspekty z tym związane.

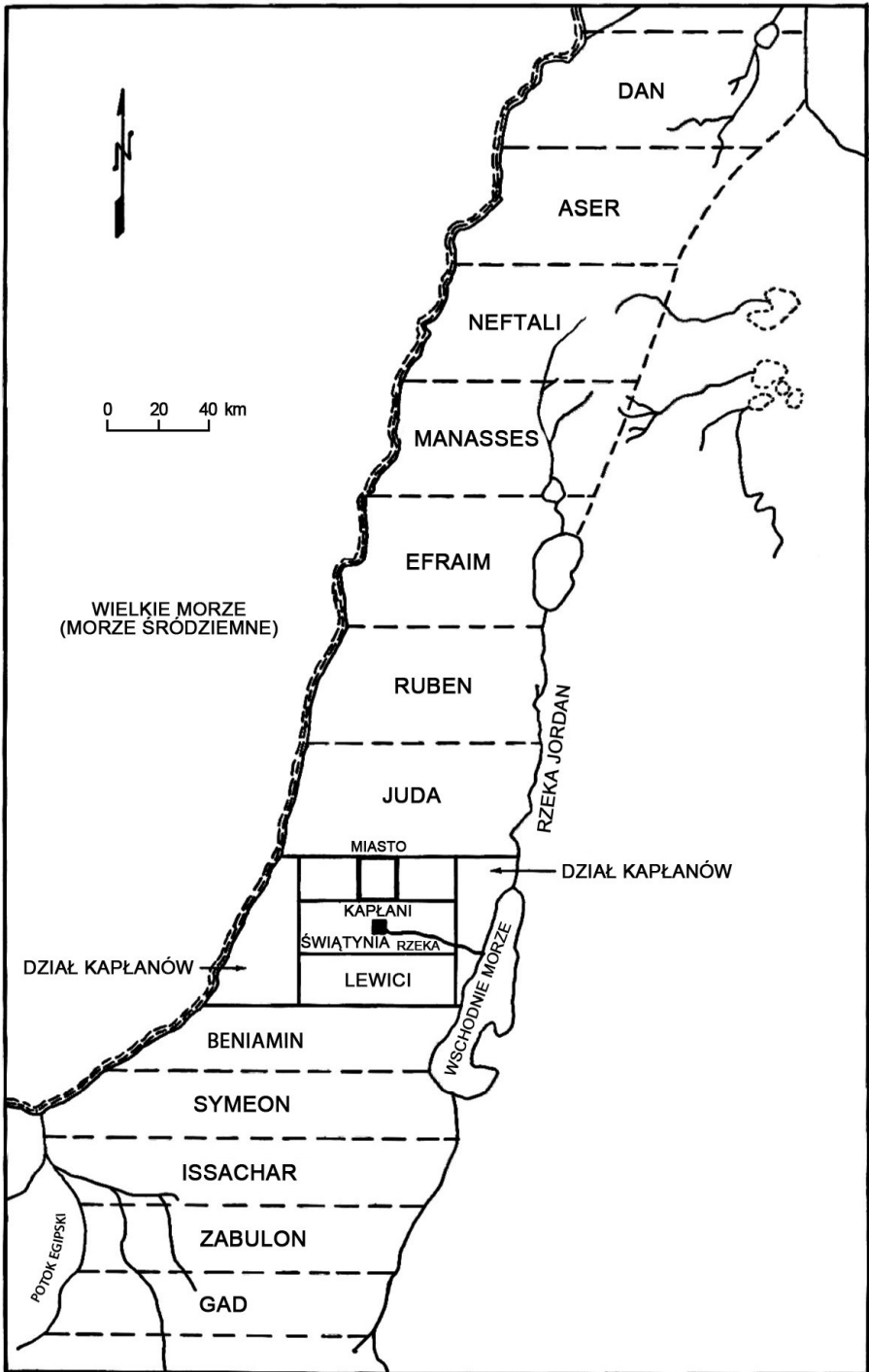
2. Objasnij, na czym polega mierzenie przez męża z brązu, prowadzące do wzrostu przepływu wody życia, i odnieś to rozumienie do naszego obecnego doświadczenia.
3. Opisz, w jaki sposób dzięki rzece wody wszystko ożywa. Weź pod uwagę podlewanie, uzdrawianie i zradzanie.
4. W jaki sposób ten obraz przepływu życia objawia prawdziwą posługę życia, niezbędną dla Bożej budowli?

MIEJSCA, W KTÓRYCH KAPŁANI GOTOWALI I PIEKLI OFIARY (46:19-20)

**RYSUNEK nr 1: OGÓLNY PLAN ŚWIĄTYNI
I DZIEDZIŃCA WEWNĘTRZNEGO
ORAZ ZEWNĘTRZNEGO**

RYSUNEK nr 5: ROZDZIAŁ ŚWIĘTEJ ZIEMI

